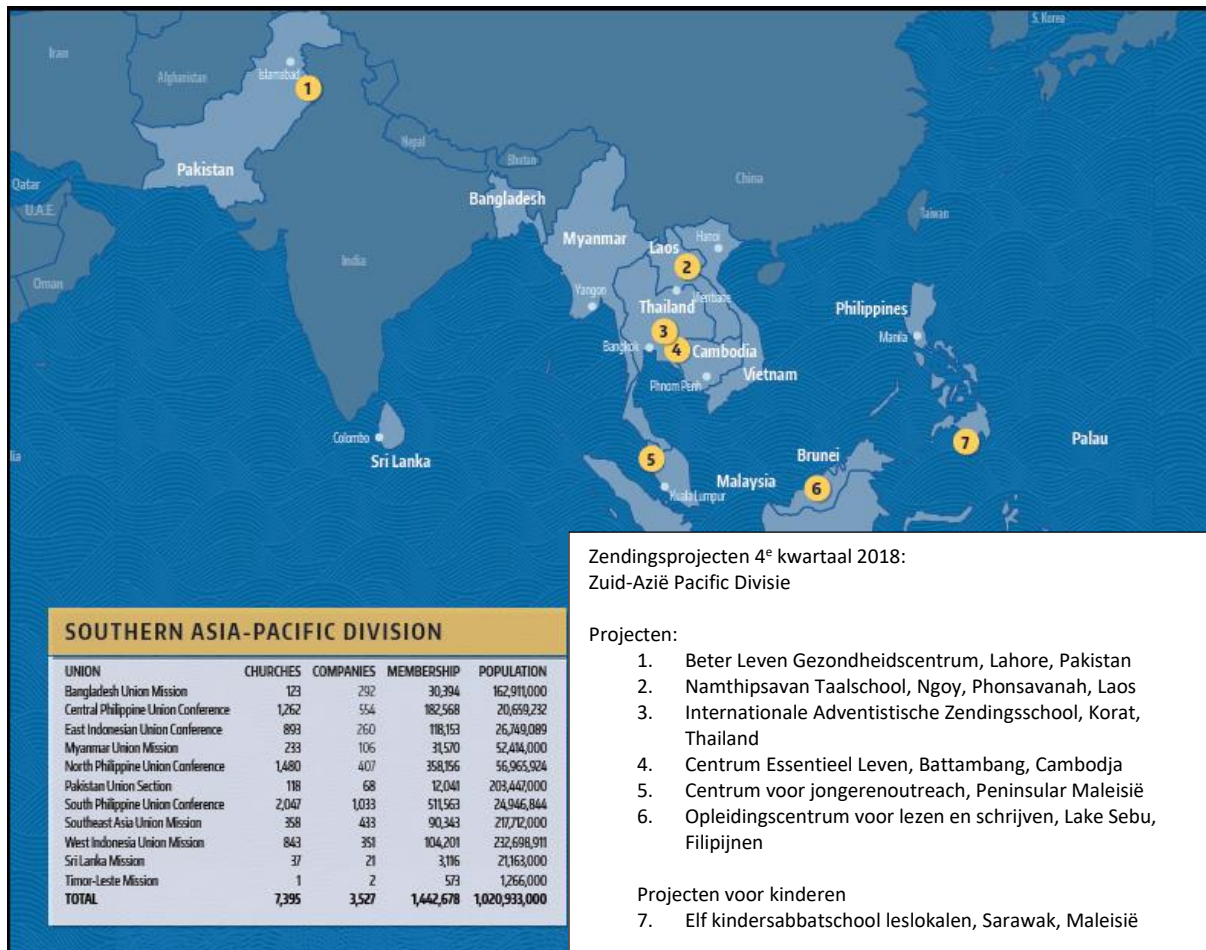

Zendingsberichten vierde kwartaal 2018

1. 'Geen sabbatschoollessen meer' - door Andrew McChesney:

Adventistische zending studenten die verpleegkundige willen worden, worden niet langer geconfronteerd met een sabbatconflict dankzij de opening van de eerste Adventistische school voor verpleegkunde in Bangladesh. De faciliteit die drie verdiepingen telt, geeft onderdak aan het Bangladesh Adventist Nursing Instituut en werd gedeeltelijk gefinancierd door een dertiende Sabbatschoolgave. Het gebouw staat op de campus van het Bangladesh Adventistseminarie en -college in Gowalbathan Kaliakoir, een stad op twee uur rijden van de hoofdstad van het land, Dhaka. "Deze plaats zal honderden zendingen overal in dit uitgestrekte en machtige land sturen, en het zal een zegen zijn uit de hemel", zei president Ted Wilson tijdens de openingsceremonie voor de verpleegschool eind 2016. "God zegene deze verpleegschool." De school, die plaats heeft voor 100 studenten, is in 2017 geopend voor lessen. Het nieuwe gebouw telt 10 klaslokalen, 4 laboratoria, een conferentieruimte en andere faciliteiten. \$150.000 van het prijskaartje van \$400.000 werd gegeven door kerkleden wereldwijd in het derde kwartaal van 2015, zei Myrun Ju Lee, president van het Bangladesh Adventist Seminarium en College. Nog eens \$100.000 kwam van de Southern Asia-Pacific Divisie van de Adventkerk, waarvan het merendeel van 14 landen rondom Bangladesh kwam, en de rest van individuele donaties in Zuid-Korea.

Saw Samuel, president van de Southern Asia-Pacific Divisie, beschreef de oprichting van de verpleegschool als een opmerkelijke prestatie die zonder de dertiende sabbatschoolgave niet mogelijk was geweest. "Dit is een mijlpaal," zei Saw. "Dit is het eerste Adventistische gezondheidsopleidingsinstituut in Bangladesh." De school biedt ook plaatselijke Adventistische studenten de mogelijkheid om verpleegkunde in hun eigen land te studeren. "Het is echt belangrijk voor onze school hier in Bangladesh om een school voor verpleging te kunnen hebben, omdat er geen plaats is waar een Adventistische jongere verpleegkunde kan studeren zonder op sabbat naar school te hoeven gaan," zei Kevin Costello, assistent algemeen secretaris bij de divisie. "Nu zullen we eindelijk een faciliteit hebben die voor hen open en beschikbaar zal zijn, zodat ze een verpleegkundig diploma kunnen behalen en God op de sabbat kunnen eren." Dank u voor uw zendingsgiften die het mogelijk hebben gemaakt om de Bangladesh Adventist Nursing School te openen.

2. 'Adventisten zongen, priester vloekt' - door Elvis Dumitru:

"Ik ben voorganger omdat mijn grootvader, een levenslange orthodoxe gelovige, de Adventkerk goedkeurde. Toen mijn grootvader oud werd, sprak hij met mijn vader in hun huis in Rătești, een klein dorp in Roemenië." "Als je ooit tot de enige echte christelijke kerk wilt behoren, moet je naar de Adventkerk," zei mijn grootvader, Gherase Dumitru. Die woorden plantten een zaadje dat mijn vader, Aurelianus, ertoe bracht om de Adventkerk op te zoeken en zich in het communistische tijdperk in Roemenië te laten dopen. Als gevolg ben ik opgegroeid in een adventistisch gezin en mijn broer en ik zijn allebei predikant geworden. Maar hoe wist mijn grootvader zoveel over adventisten? Het verhaal gaat terug tot het begin van de jaren zestig in Rătești, ongeveer 135 kilometer ten noorden van de hoofdstad van Roemenië, Boekarest. Slechts een stuk of acht adventisten woonden in het dorp en de autoriteiten bevalen hun arrestatie te midden van het harde optreden tegen religie. Er werd iemand geroepen om de adventisten met paard en wagen naar de gevangenis te vervoeren. Terwijl de kar schudde en zwaaide op een hobbelige zandweg, begonnen de gevangenen achterin gezamenlijk te zingen. De bestuurder luisterde verbaasd naar de mooie woorden over Jezus en zijn liefde. Hij dacht: "Hoe kunnen deze adventisten met zoveel vreugde zingen als ze naar de gevangenis gaan?" Ongeveer een week later werd dezelfde wagenbestuurder geroepen om de orthodoxe priester van het dorp naar zijn kerk te brengen. Onderweg naar de kerk, reed de wagen over een gat in de weg en de priester uitte boos een stortvloed van godslasteringen. De bestuurder luisterde geschrokken. Hij dacht: "Waarom vervloekt de priester zijn God over een gat in de weg terwijl hij naar de kerk gaat? En waarom zongen die adventisten zulke mooie liederen van lof voor Jezus toen ze naar de gevangenis gingen?" De twee incidenten maakten diepe indruk op hem en hij besloot om meer te weten te komen over de adventisten. Na een tijdje werd hij gedoopt in de Adventkerk. De chauffeur was een goede vriend van mijn grootvader. Rătești is nog steeds een klein dorp, maar er is een sterke Adventistische aanwezigheid, met ongeveer 40 kerkleden. We denken vaak dat mensen niet geïnteresseerd zijn in wat we doen, maar mensen kijken altijd. Een groepje Adventistische gevangenen op een kar wist niet dat een wagenmenner vol ontzag naar hun lofliedjes luisterde en dat hun trouw twee generaties adventisten in mijn familie zou vormen.

3. 'God vult een gat' - door Andrew McChesney:

Adventistische zendeling Frank Cantrill, een gepensioneerde predikant van de zevendedagsadventisten in Australië, was geschokt toen artsen bij hem huidkanker vaststelden. Een nog grotere verrassing kwam twee weken later, toen een gapend gat in zijn hoofd genas, wat doctoren een wonder noemden. Frank werd gediagnosticeerd met stadium-vier melanoom, een soort van huidkanker, op zijn hoofd in 2014. "Het was een schok om te horen dat als de nieuwe medicijnen niet werkten, ik bijna geen kansen zou hebben," zei Frank op 72-jarige leeftijd. Een predikant zalfde hem en mensen begonnen voor hem te bidden. Frank onderging een reeks operaties, bestralingen en immuuntherapieën met zijn vrouw Marlene, aan zijn zijde. Complicaties ontstonden na een operatie waarbij artsen een groot melanoom verwijderden vanaf de achterkant van het hoofd van Frank, waardoor een deel van zijn schedel zichtbaar werd. De verpleegsters bedekten de wond, wachtend tot de huid terug groeide over de schedel, waarna zijn vrouw dit overnam. De wond genas eerst goed, maar toen stopte de huid met groeien. Op een dag veranderde de kleur van de blootgestelde schedel van wit in geel. Een plastisch chirurg gaf Frank de verontrustende diagnose dat zijn schedel was gestorven. De chirurg riep er een plastisch chirurg bij, en samen besloten ze een grote operatie uit te voeren met de hulp van een neurochirurg. De complexe operatie zou acht tot tien uur duren en vereiste dat de artsen de schedel van Frank vervangen werd door een kunstmatige schedel. "Het nieuws was een schok voor ons," zei Marlene in een e-mail aan vrienden. Een paar dagen later, toen Marlene het verband op Franks hoofd vernieuwde, kwam er een stuk verkleurde schedel los met het verband en rustte in haar hand. "Ik kreeg bijna een shock!" Zei Marlene. Onder het stukje schedel dat was losgekomen, kon ze zien dat het vlees van Frank over de schedel was gegroeid en het gapende gat had bedekt. De volgende twee dagen bezocht Frank drie medische specialisten om erachter te komen wat er aan de hand was. Hij ontdekte dat de menselijke schedel drie lagen heeft en dat zijn vlees onder de eerste laag was gegroeid, waardoor uiteindelijk de bovenste laag van de schedel gedwongen werd af te vallen. De medische specialisten noemden het een wonder. 'Ze zeiden: 'Wie zorgt er voor jou? ', vertelde Marlene. De operatie werd geannuleerd en Frank werd naar huis gestuurd. 'God weet wat er gebeurt en hij heeft een perfecte timing,' zei Marlene. "Alles wat we kunnen zeggen is: 'Loof de Heer!'"

4. 'Vrouwelijke bomterrorist gedoopt' - door Philip Baptiste:

Amina zit een gevangenisstraf van vijf jaar uit in Oost-Centraal-Afrika nadat ze was gearresteerd toen ze naar India trok om een groot gebouw op te blazen. Maar aanhoudende bezoeken door een predikant van de zevendedagsadventisten leidden ertoe dat ze haar fundamentalistische begrip van de islam verwierp en enkele weken geleden werd gedoopt in de Adventkerk. "Ik prijs God gewoon voor de adventistische predikant die consequent voor me bad en me bezocht in mijn tijd van grote nood," zei Amina. Adventist Mission maakt Amina's volledige naam of locatie niet bekend om haar veiligheid te beschermen. Amina zat in een isoleercel in eenzame opsluiting, vanwege de aard van haar misdaad toen de predikant voor het eerst op bezoek kwam. Ze had de aanval gepland nadat ze door fundamentalistische moslimleiders was geleerd dat ze gerechtigheid zou bereiken en in het paradijs zou leven als ze het kwaad zou elimineren. Aanvankelijk wees Amina de predikant af, wiens counselingsbezoeken door de gevangenisdirecteur werden geregeld. Maar toen de predikant bleef terugkeren gaf ze toe, omdat de counselingssessies buiten haar cel zouden worden gehouden en ze de zon zou missen. Amina weigerde het eerste verzoek van de predikant om voor haar te bidden. Ze vertelde de predikant dat hij in plaats daarvan voor zichzelf moest bidden. De voorganger bad hoe dan ook voor haar en hij bleef bidden. Na een paar counselingssessies samen, moest de predikant een paar weken ergens anders zaken regelen. Amina begon de bezoeken te missen. Toen de voorganger niet zo snel terugkeerde als ze verwachtte, begon ze een Bijbel te lezen die hij in haar cel had achtergelaten. Een paar maanden later organiseerde de Adventkerk een kampbijeenkomst in de gevangenis en Amina werd uitgenodigd om aanwezig te zijn. Amina stemde ermee in om te gaan om zo te kunnen socialiseren met de andere gevangenen. Tot haar verbazing, toen de predikant een oproep deed, stond ze op om haar leven aan Jezus over te geven. Niet lang daarna werd ze gedoopt. Amina zei dat ze niet begrijpt hoe ze tijdens de counselingssessies haar interesse in haar vroegere geloof verloor. Ze gelooft dat God haar gevangenisstraf heeft gebruikt om zijn waarheid aan haar te openbaren. Nu is ze erop gebrand haar vrienden te bereiken. "Wanneer ik uit de gevangenis kom, zal ik alles besteden wat ik heb om hen te bereiken", zei ze.

5. 'Van rocker naar arts' - door Vyacheslav Koshkodan:

Op mijn zestiende was ik een rocker die luisterde naar Nirvana en Metallica, lang haar had en gescheurde kleding droeg. Ik bracht mijn nachten door in een club, dronk alcohol en rookte marihuana in mijn kleine geboortestad in de voormalige Sovjetrepubliek Moldavië. Toen kreeg een zevendedagsadventist belangstelling in mij. Hij veroordeelde mij niet maar sprak in plaats daarvan over zijn liefde voor Jezus. Hij vroeg me vaak: "Heb je de Bijbel gelezen?" Na een tijdje begon ik me af te vragen waarom deze man wilde dat ik de Bijbel las. Op een avond nam ik een Bijbel met me mee naar de club en begon te lezen. Het was als een sprookje voor mij en ik nam het niet serieus. Maar ik bleef lezen en er gebeurde iets raars. Mijn leven begon te veranderen. Dingen die ik ooit leuk vond, waren niet langer opwindend voor mij. Op een avond keek ik de dansvloer rond en dacht: "Wat ben je hier aan het doen?" Ik ging naar huis en kwam nooit meer terug. Thuis bleef ik de Bijbel lezen. Ik stelde het kerklid veel vragen en begon de sabbat te houden. Al snel schreef ik me in aan de universiteit om medicijnen te studeren in de hoofdstad van Moldavië, Chişinău. We hadden zes dagen per week les, van maandag tot en met zaterdag, maar ik vertelde de decaan dat ik zaterdag niet kon studeren. Hij antwoordde dat ik mijn hoofdvak moest veranderen. Thuis viel ik op mijn knieën en bad: "God, als U wilt dat ik dokter word, help mij dan op school." Terwijl ik bad, kwam het idee bij mij op om rechtstreeks te spreken met de leraar die de lessen op zaterdag gaf. Ik vertelde hem over mijn overtuigingen en hij gaf toestemming om mijn schoolwerk op een andere dag af te ronden. Toen ik zes jaar later afstudeerde, keken mijn klasgenoten me met respect aan. Ze zeiden: "Je kwam slechts vijf dagen per week naar de les, maar je hebt betere cijfers dan wij. Hoe is dat mogelijk?" Ik zei tegen hen: "Ik leer van God en Hij is mijn leraar." Maar echt, God is meer dan mijn leraar. Hij heeft mij een nieuw persoon gemaakt. Vandaag ben ik 33 en vader van drie kinderen. Behalve dat ik arts ben, ben ik predikant en de gezondheidsdirecteur voor de Adventkerk in Moldavië. Alles is mogelijk met Jezus. Als Jezus mij kon veranderen, kan Hij iedereen veranderen. Een deel van de dertiende sabbatschoolgaven in het vierde kwartaal van 2017 hielp een kuuroord uit het Sovjettijdperk omtoveren tot een scoutingkamp en conferentiecentrum in Moldavië. Bedankt voor je zendingsgift.

6. 'De boekensmokkelaar' - door Vladimir Borisov:

Na het bijwonen van een predikantenconferentie in een ander land, vroegen vrienden me om een doos met 100 religieuze boeken mee naar huis te nemen. Ik wilde helpen, maar mijn land controleert strikt op de verspreiding van religieuze literatuur. "Ik neem alleen de doos met boeken als de buschauffeur ermee instemt de verantwoordelijkheid ervoor op zich te nemen", zei ik tegen mijn vrienden. Buschauffeurs komen vaak overeen om extra vracht te vervoeren in ruil voor een contante betaling. Mijn buschauffeur stemde ermee in om te helpen voor \$100. Een vriend en ik gingen aan boord van de bus en installeerden zich voor de lange rit. Toen hij 's nachts bij de grens aankwam, benaderde de chauffeur me voor informatie over de doos. Hij wilde weten hoe hij met de grenswachten moest praten. Toen ik hem vertelde dat de doos christelijke boeken bevatte, haalde hij de rekening van \$100 uit zijn zak en gaf die aan mij terug. "Het is makkelijker voor me om cocaïne over de grens te smokkelen dan christelijke boeken," zei hij. Mijn vriend en ik hadden geen keus. We knielden naast de bus en herpakten de boeken in onze koffers. We baden terwijl we ons bij de rij voor passagiers aansluiten. De persoon voor ons zette zijn tassen op de scannerband en liep door de douane. Daarna zetten we onze koffers op de band. De grenswacht drukte op de knop om de band te starten, maar deze bewoog niet. Hij drukte opnieuw op de knop. Hij bonsde op de knop en vloekte. Toch bewoog de band niet. De grenswachter keek ons aan. 'Prima, ga,' zei hij, terwijl hij ons gebaarde dat we onze koffers van de band moesten halen. Een paar minuten later liepen mijn vriend en ik naar de tweede grenspost om mijn thuisland binnen te gaan. We zetten onze koffers op de band en de bewaker drukte op de knop. Er gebeurde niets. Hij begon te vloeken en wendde zich uiteindelijk tot ons. "Ga maar gewoon," zei hij. Pas na het oversteken van de grens durfden we terug te kijken. De bewaker had de volgende persoon gestopt en inspecteerde haar tassen met de hand. We bedankten God toen we in onze busstoelen zonken. Op de sabbat had een gemeentelid een vreemd verhaal in de kerk. Een stem had haar 's nachts wakker gemaakt en gezegd: "Bid voor je predikant." Ze wist niet dat ik op reis was en dacht dat ik thuis sliep. De stem klonk weer: "Bid voor je predikant." Ten slotte knielde ze neer en bad een uur lang. Ik vroeg wanneer ze de stem had gehoord. Het was het exacte uur dat mijn vriend en ik de grens waren gepasseerd. Hoewel ik mijn land niet kan noemen, bid alsjeblieft voor Gods werk. Bedankt voor het geven van uw zendingsgift om de boodschap van redding aan velen over de hele wereld te brengen.

7. 'Bidden voor vermiste schapen' - door Lloyd Perrin:

De kerk waarin ik preek in de staat Oregon, heeft officieel 491 leden. Slechts 38 procent van die leden is actief, een cijfer dat oploopt tot 44 procent als je oudere leden meetelt die thuis blijven vanwege lichamelijke of geestelijke handicaps. Dat betekent dat 56 procent van onze leden inactief is, een cijfer dat ik niet ongebruikelijk vond tijdens de decennia dat ik predikant ben in de Verenigde Staten. Het probleem is niet beperkt tot Amerikaanse kerken. Wereldwijd heeft bijna de helft van alle mensen die zich in de afgelopen 50 jaar in de Adventkerk heeft laten dopen, de kerk verlaten. De kerk heeft echter de plicht om de kudde te hoeden. De apostel Petrus zegt in 1 Petrus 5: 2: "Hoed Gods kudde waarvoor u de verantwoordelijkheid hebt, houd goed toezicht." Dus begonnen we onze ledenadministratie bij de Adventkerk in Milton-Freewater, Oregon er op na te kijken wie niet meer naar de kerk kwam. Ik zal een lijst van deze vermiste leden aan elke bestuurslid geven. Dagelijks zullen we voor elk ontbrekend lid bidden en zullen God vragen om ons te helpen opnieuw contact met hen te maken. Er waren veel verrassingen toen ik een soortgelijke gebedsuitdaging gaf in mijn vorige kerk in Spokane, Washington. Ongeveer drie weken nadat we begonnen te bidden, ontving ik een brief van een vrouw die 15 jaar eerder de kerk had verlaten. De vrouw was gestopt met kerken nadat ze er niet in was geslaagd om een verhalenboek uit de kerkbibliotheek terug te sturen. Ze was naar een andere staat verhuisd en schreef dat ze te lui was geweest om een manier te vinden om het boek terug te sturen. De schuld was aan haar hart gaan knagen en toen uitgegroeid tot een kanker die haar relatie met God vergiftigde. De vrouw schreef dat ze zich opeens het boek had herinnerd en zich gedwongen voelde om de kerk te bereiken. Ze verontschuldigde zich voor het meenemen van het boek en sloot \$50 in om de kosten van het boek en 15 jaar rente op de waarde ervan te dekken. Ik belde de vrouw onmiddellijk op en hoorde dat haar gevoel van overtuiging pas begon te groeien toen onze kerk was begonnen te bidden op een afstand van 2,400 kilometer. Ik heb haar in contact gebracht met haar plaatselijke adventistische predikant en ze werd actief lid van die kerk. Binnenkort zullen we ook bidden voor ontbrekende Milton-leden. We moeten onze verdwenen schapen vinden en ze thuis uitnodigen. Lloyd Perrin is hoofdpredikant van de Adventkerk in Milton-Freewater, Oregon en de Blue Mountain Valley-Mission Church in Athena, Oregon.

8. 'Gestraft voor andermans zonden' - door Andrew McChesney:

Toen mensen de jongen voor het eerst ontmoetten, was hun eerste vraag niet: "Hoe heet je?" Maar "Wat is er mis met je benen?" Jack Chen kroop over de grond in zijn landelijk huis in centraal Taiwan tot hij 5 was. Door dagelijkse fysieke oefeningen, slaagde hij erin om genoeg spiermassa op te bouwen om rechtop te staan toen hij naar groep 1 ging. Maar hij liep ongemakkelijk op de ballen van zijn voeten, wat plagen en beledigingen als "Freak!" van de andere kinderen veroorzaakte. Soms spuugden de jongens naar hem terwijl ze langskwamen. Jack werd geboren met een beenaandoening die artsen verbaasde. Maar Jack en zijn ouders twijfelden niet over de oorzaak: iemand had iets fout gedaan in het gezin en nu werden ze gestraft. "Mijn familie aanbidt idolen en mijn ouders geloofden dat we gestraft werden voor iets dat zij of onze voorouders hadden gedaan," zei Jack. Toen Jack twaalf was, stelde een familielid voor dat Jack, die achterbleef op de openbare school, een betere kans had om te studeren aan een nabijgelegen school voor zevendedagsadventisten. Jack hoorde voor het eerst over Jezus toen hij zich inschreef voor de brugklas. Hij las de Bijbel voor de eerste keer en besloot op 13-jarige leeftijd zijn hart aan Jezus te geven. Het antwoord op zijn grootste vraag: waarom hij voor de zonden van anderen werd gestraft, kwam ongeveer een jaar later toen hij las dat Jezus een man genas die blind was vanaf zijn geboorte. Hij las: "Zijn leerlingen voegen: 'Rabbi, hoe komt het dat hij blind was toen hij geboren werd? Heeft hij zelf gezondigd of zijn ouders?' 'Hij niet en zijn ouders ook niet,' was het antwoord van Jezus, 'maar Gods werk moet door hem zichtbaar worden.'" (Johannes 9: 2-3). Jack voelde dat een zware last werd weggenomen toen hij die woorden las. "Ik beseftte dat dit geen straf maar een zegening was", zei hij. "Als ik deze ziekte niet had, zouden mijn familie en ik nooit een kans gehad hebben om God te leren kennen." Jack studeerde af aan het Taiwan Adventist College en dient nu als predikant in de kustplaats Jiading. Hij loopt een beetje mank met één been maar functioneert voor de rest normaal. Hij is getrouwd en heeft twee jonge zonen. Jack verwondert zich over hoe hij Jezus vond, of hoe Jezus hem vond. "Ik was niet eens een christen, maar ik was op zoek naar God, op zoek naar iemand die mijn leven kon redden," zei hij. "Je moet eerst je geest openen om God te zoeken en dan zal God je vertellen wat je vervolgens moet doen."

9. 'Liefde is het beste medicijn' - door Andrew McChesney:

Een 30-jarige vrouw werd opgenomen met een ernstige longontsteking in het Blantyre Adventist Hospital in Malawi. Toen ze niet verbeterde na antibiotica, deed missionaris-arts Tiffany Priester een HIV-test. De resultaten kwamen positief terug. Ze had AIDS. Tiffany legde aan de familie uit dat het meestal drie weken duurt om longontsteking te behandelen en er was 50 procent kans dat ze het zou redden. Toen begon de vrouw nierproblemen te krijgen waarmee haar overlevingskansen maar 10 procent werden. Tiffany vertelde de familie dat er niet veel hoop was. "Wij geloven in God", antwoordde een familielid. "Wij geloven in wonderen. Laten we bidden." Tiffany, omringd door het gezin, bad om een geneesmiddel en zette de patiënt op een beademingsmachine. De nieren van de vrouw vielen 24 uur later helemaal uit en alle hoop leek verloren. Toen begon ze echter te herstellen en een paar weken later liep ze het ziekenhuis uit. "De geneeskunde heeft zijn grenzen," zei Tiffany. "Het ziekenhuis doet wat het kan en de Heer doet de rest." Tiffany, een Amerikaanse cardioloog, werkte vijf jaar in Blantyre, de op een na grootste stad in Malawi met een bevolking van ongeveer 1 miljoen. Het ziekenhuis van Blantyre Advent, waar zes zendingsartsen, twee zendelingentandartsen en zeven artsen uit Malawi werken, had al tien jaar geen cardioloog voordat Tiffany zich in 2011 bij het team voegde. Een veel voorkomend probleem in een land met slechts één arts voor elke 88.000 mensen. Malawi heeft 18 miljoen inwoners, waar onder ongeveer 483.000 zevendedagsadventisten. Tiffany zei dat haar motivatie voor zendingsdienst Johannes 13:35 is, waar Jezus zegt: "Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn." Op een dag klaagde een Malawische vrouw dat ze iedere nacht rond middernacht wakker werd door heftige kloppingen in haar hart. Testen wezen niets uit en andere artsen hebben de zaak toegewezen aan mogelijk gevolg van slechte dromen. 'Maar die dag, denk ik', zei Tiffany, dat de heilige Geest me ertoe heeft aangezet om meer te vragen,' zei Tiffany. Tiffany ontdekte dat de patiënt slaapproblemen had gekregen nadat zij iemand ontmoet had die zich profeet noemde en haar had gewaarschuwd dat ze om middernacht zou worden verkracht. Tiffany vroeg de vrouw of de man of God sterker was. "Vertrouw op God", zei ze. "Jij bent de eerste dokter die me vertelt dat God sterk is," antwoordde de vrouw. Dit is wat het betekent om "van elkaar te houden: extra inspanning leveren om fysieke, emotionele en spirituele genezing te bieden," zei Tiffany. "Soms zijn het de kleine dingen die ons onderscheiden."

10. 'Onze kerk is scholen' - door Andrew McChesney:

Een zevendedagsadventistische opvoeding is het pad naar de harten van mensen in Bangladesh, aldus kerkleiders. "Onze kerk in Bangladesh is eigenlijk een school," zei Milton Das, communicatiedirecteur voor de missie van de Unie van Bangladesh. "Onderwijs is het sterkste medium om de bevolking van Bangladesh te bereiken. Waar een kerk is, is een school." Dat eerste missiestation, dat de weg vrijmaakte voor het adventistische onderwijs om te bloeien in Bangladesh, werd in 1906 opgericht in wat toen Oost-Bengalen was. Het werd gesticht door Lal Gopal Mookerjee en zijn vrouw, de Amerikaanse onderwijzeres Grace Kellogg. Tegenwoordig bloeien de adventistische scholen en hebben veel invloed in dit land met 162 miljoen mensen. Er zitten ongeveer 10,000 studenten op 174 dorpscholen, 10 stadsscholen en 9 internaten. Ongeveer 60 tot 70 procent van de studenten is niet-adventistisch en dat percentage is 99 procent in stadscentra zoals de Dhaka Adventists Pre-Seminary School. Deze school telt 1,535 studenten in is gesitueerd in de hoofdstad van het land. "Er is veel vraag naar adventistisch onderwijs, waarbij ouders van verschillende religies willen dat hun kinderen christelijke waarden leren. Er wachten nog veel meer kinderen om naar school te gaan," zei Das, die vijf jaar als hoofd van de Dhaka Adventists Pre-Seminary School werkte en toezicht houdt op Bangladesh Children Sponsorship Services, een afdeling van de Bangladesh Union Mission die jaarlijks het collegegeld dekt van 3,000 kansarme kinderen door middel van partnerschappen met de General Conference, ondersteuningspastoraat Asian Aid, de Tsjechische tak van ADRA, en andere organisaties. Das volgde zelf 16 jaar adventistisch onderwijs nadat een Australische vrouw maandelijks zijn collegegeld betaalde via Asian Aid. Hij zei dat 90% van de lokale kerkleiders ook werden gesponsord toen ze kinderen waren. Shova Rani Bayen, een gepensioneerde onderwijzeres van 76, vertelde hoe ze zag dat het adventistische onderwijs het leven van de Santali-bevolking in de buurt van de grens met Myanmar, veranderde. Toen Shova voor het eerst in het gebied aankwam met haar man, evangelist Narottom Bayen, in de vroege jaren zestig, droegen de mensen niets anders dan doeken om hun geslachtsdelen te bedekken en aten alle levende dingen. Dit was inclusief slakken, ratten, katten en honden. De volwassenen verlangden niet naar een ander leven. "Maar toen openden we een kerkschool", zei Shova. "De jongere generatie begon te veranderen. Nadat de kinderen de derde klas hadden afgerond, stuurden we ze naar een internaat. Veel van die kinderen zijn nu pastoraal werker, predikant of evangelist."

11. 'Oekraïner bouwt 22 kerken' - door Andrew McChesney:

Bouwleider Vladimir Vladovskyy wist dat het een wonder zou zijn om een Adventkerk te bouwen in de noordelijke Russische zeehaven van Arkhangelsk. Hij had geen bouwtekening voor het project en had maar een paar zomermaanden om de kerk te bouwen. Een ambtenaar zwoer dat hij het papierwerk nooit zou ondertekenen, zonder enige grondige redenen. Vladovskyy zorgde voor een toestemming voor de stichting van de kerk en begon te bouwen. "De zomer is erg kort in Arkhangelsk en we hadden geen tijd voor bureaucratie", zei Vladimir. "Dus we zijn begonnen met bouwen." Vladimir is een Oekraïner die in de laatste 20 jaar 22 Adventkerken en andere kerkelijke faciliteiten heeft gebouwd in Rusland, Oekraïne en Mongolië. Na het leggen van de fundering ontving Vladimir de tekening voor de tweede fase en liet zijn bouwploeg aan de muren werken. Hierna kwamen de volgende bouwtekening en het dak. Opmerkelijk is dat niemand van het stadsbestuur de constructie probeerde te stoppen. Vladimir was het officiële papierwerk niet vergeten. Hij verzamelde zijn mensen elke ochtend op de bouwplaats om te bidden om een wonder. Er ging een maand voorbij. Twee maanden. Drie maanden, de lengte van de zomer in Arkhangelsk: van juni tot augustus. Het exterieur van de kerk was af voordat de eerste sneeuw viel in september. Het interieur was klaar in december. Vladimir keerde terug naar de ambtenaar om de documenten te vragen. Hij wist niet wat hij kon verwachten, maar hij voelde zich zelfverzekerd, wetende dat hij dagelijks had gebeden en dat het warm genoeg was gebleven om het exterieur van de kerk te voltooien. De ambtenaar zei niet veel en ondertekende elk document. "Uiteindelijk heeft hij alles ondertekend," zei Vladimir. "Ik weet niet waarom, het was een wonder." Vladimir, een derde generatie adventist die in de Sovjettijd oude gebouwen restaureerde voor een staatsbouwbedrijf, heeft veel wonderen ervaren sinds hij voor het eerst samenwerkte met de Adventkerk in 1995. Dat jaar bouwde hij het hoofdkantoor van de Euro-Aziatische divisie in Moskou. Momenteel bouwt hij kerken in Krasnojarsk, Tomsk en een derde Russische stad. Er was geen wonder zo opmerkelijk als dat in Arkhangelsk in 1999, zei hij in een interview in de hoofdstad van Oekraïne, Kiev. "We bouwden een kerk zonder bouwtekening en zonder toestemming", zei hij.

12. 'Mijn vrouw verliet de kerk' - door Daniel Gatan:

Mijn vrouw is gestopt met het bezoeken van de Adventkerk, maar ik gaf de hoop niet op. Dit is waarom:

Tijdens de communistische tijd waarin er allerlei onderdrukking was, leerde een vrouw in mijn thuisland, Roemenië, de Adventkerk kennen. Ze begon regelmatig naar sabbatdiensten te gaan. Dit maakte haar man woedend: "Waar ga je iedere sabbat, op dezelfde tijd heen?" Vroeg hij. "Schat, ik ga naar de Adventkerk," zei ze. "Dat weet ik al," snauwde hij. "Je mag dit blijven doen, maar onder één voorwaarde: je zal je niet laten dopen. Ik wil niet horen dat je bent gedoopt, of ik zal je vermoorden." Terwijl de vrouw de Bijbel las en meer over Jezus te weten kwam, werd ze ervan overtuigd dat ze openbaar haar leven aan Jezus moest geven door middel van de doop. Leden van de kerk omringden de dopelingen na de dienst. Ze gaven hun knuffels en kleurrijke bloemen. Iedereen glimlachte behalve één vrouw, want ze wist niet zeker hoe haar man zou reageren. Die middag vond ze haar man in de voortuin toen ze met bloemen in haar armen naar huis terugkeerde. Hij zat aan een houten tafel met een scherp mes dat uit de bovenkant stak. "Waar komen de bloemen vandaan?" vroeg hij. "Ik ben vandaag gedoopt," antwoordde ze. Zijn gezicht werd paars van woede. "Geloofde je me niet toen ik je vertelde dat ik je zou vermoorden als je gedoopt zou worden?" zei hij, terwijl hij het mes uit het tafelblad trok. "Maak je klaar om te sterven," zei hij en wierp zich op haar. Zijn vrouw vluchtte naar de achterkant van het huis, waar het paar een tuin had. Haar man haalde haar in te midden van de korenhalmen. Terwijl hij het mes boven zijn hoofd hield, smeekte de vrouw om nog een laatste wens: om te bidden. De man stemde toe en keek toe hoe zijn vrouw knielde. Hij stond dreigend over haar heen gebogen en hield het mes hoog boven zijn hoofd terwijl ze tot God sprak. Plots gleed het mes geluidloos uit het handvat en viel op de grond. Het gezicht van de man werd bleek. Zijn hele lichaam begon te beven en hij viel naast het mes op de grond. Zijn vrouw sprong overeind, hielp hem omhoog en ze gingen zonder iets te kunnen zeggen het huis binnen. Na een tijdje werd de man gedoopt. God had zijn hart veranderd. Als God het hart van deze man kon veranderen, weet ik dat Hij ook het hart van mijn vrouw kan aanraken. Ik kan op God vertrouwen, zelfs als alle hoop verloren lijkt te zijn. Daniel Gatan, 68, is een gepensioneerde bouwvakker uit Plosca, Roemenië.

13. 'Mijn bucketlist' - door Bob Stuart:

De dokter keek me recht in de ogen. "Je hebt prostaatkanker waaraan je niet geopereerd kunt worden," zei hij. "Je hebt nog 18 maanden te leven." Thuis zaten mijn familie en ik om de tafel om een lijst met dingen samen te stellen die ik in de laatste anderhalf jaar zou uitvoeren. Een van mijn vier zoons zei dat hij samen met mij een fietstocht door het land wilde maken. Een andere zoon sprak over het rennen van een halve marathon in Seattle. Mijn dochter wilde samen een cd opnemen. Toen dacht ik bij mezelf: "Wat wil ik doen?" Het antwoord was eenvoudig. Ik wilde meer doen om het evangelie te delen. Ik besloot om elke maand minstens één persoon naar de kerk te brengen. Mijn eerste kans om iemand uit te nodigen kwam twee dagen later toen iemand me vroeg: "Bob, hoe is je kanker?" Ik vertelde haar over mijn bucketlist en mijn plan om mensen uit te nodigen voor de kerk. "Zou je bereid zijn om me te helpen mijn bucketlist te vervullen door volgende sabbat naar de kerk te komen?", zei ik. De vrouw keek me met mededogen aan. Ze zag dit als een laatste wens. "Natuurlijk zal ik komen," zei ze. Ik heb 2.200 klanten per jaar, dus ik heb een gouden kans als ze vragen stellen over mijn gezondheid. Het is zo eenvoudig om ze uit te nodigen voor de kerk. Twee mensen, een getrouwd paar, zijn gedoopt en hun oudste dochter zal over een paar weken worden gedoopt. Nu leidt de vrouw een kindersabbatschoolklas en neemt andere mensen mee naar de kerk. "Ik zal je geschenk in ere houden", vertelde ze me. "Ik heb kinderen en hun ouders die naar de kerk komen." Iedereen kan een bucketlist hebben. Het kan 20 jaar of meer duren voordat je sterft, maar je kunt vandaag beginnen aan het vervullen van die bucketlist door elke maand iemand uit te nodigen naar de kerk. Stel je voor hoe snel de Adventkerk zou groeien als elk van de 20 miljoen leden van de kerk maar één persoon per jaar zou binnenbrengen. Mogelijk dat ons kerklidmaatschap in slechts 12 maanden zou verdubbelen. Zevenentwintig maanden zijn verstreken sinds de dokter mij 18 maanden te leven heeft gegeven. Ik heb veel mensen uitgenodigd om naar de kerk te gaan en ongeveer de helft is gekomen. De bucketlist is erg leuk geworden. Het is geweldig om mensen te horen zeggen: "Ja, ik zal je kerk bezoeken." Het meest bevredigende moment van alles is echter wanneer ze daadwerkelijk komen. Ze geven je een knuffel en zitten naast je in de kerk. Ze worden een deel van je familie. Bob Stuart, 68, is een drukke ondernemer, uit College Place, Washington.